

Η δεύτερη δοκιμασία για μια κυβέρνηση Τσίπρα

Του Μπάμπη Παπαδημητρίου

Αν ο «πανικός του χρήματος» θα είναι η μία, εξαιρετικά ισχυρή, δοκιμασία για μια ενδεχόμενη κυβέρνηση Τσίπρα, η «σύγκρουση με ταξικά συνδικάτα» θα είναι το δεύτερο, ταυτόχρονο και εξίσου συνταρακτικό μέτωπο. Ο κ. Τσίπρας έχει ρητώς υποσχεθεί τη χωρίς περικοπές «επαναφορά» του συνόλου των ρυθμίσεων στην αγορά εργασίας. Το σχέδιο των 100 πρώτων ωρών περιλαμβάνει «την επαναφορά των συλλογικών συμβάσεων και της μετενέργειας, την επαναφορά του κατώτατου μισθού στα προ του Μνημονίου επίπεδα, την επαναφορά των νόμων που ελέγχουν τις απολύσεις», επανέλαβε πρόσφατα («Η Αυγή», 18 Νοεμβρίου).

Το κομμάτι αυτό της «κυβερνητικής δουλειάς» θα το αναλάβουν, εφόσον οι ψηφοφόροι το επιλέξουν, στελέχη

της ομάδας Λαφαζάνη. Ο κοινοβουλευτικός εκπρόσωπος, που είναι ο γενικός εισηγητής των θεμάτων αυτών για το Πρόγραμμα του κόμματος είχε, χαρακτηριστικά, υπογραμμίσει: «Ο ΣΥΡΙΖΑ δεν είναι ένα αστικό κόμμα που τάζει παροχές, δίνει πελατειακές υποσχέσεις και εξαγγέλλει ρουσφετολογικές εξυπηρετήσεις».

Υπάρχουν εργοδοτικοί κύκλοι, συνεπικουρούμενοι από ανώτερα στελέχη επιχειρήσεων, που πιστεύουν ότι, από πρακτική άποψη, η άσκηση της κυβερνητικής εξουσίας από την ομάδα Τσίπρα δεν ενέχει περισσότερους κινδύνους από εκείνους που συνόδευσαν, το 1981, την άνοδο στην εξουσία του Ανδρέα Παπανδρέου.

Είναι γνωστός ο μμηπτικός θαυμασμός του κ. Τσίπρα στις ενέργειες Παπανδρέου οι οποίες καθιέρωσαν το ΠΑΣΟΚ

στη μνήμη των ψηφοφόρων των λαϊκών τάξεων. Η μεμιάς κατάρνηση όλων των μεταμνημονιακών ρυθμίσεων θα μπορούσε να μοιάζει με την «υπουργική απόφαση» που αύξησε «μέσα σε μια νύχτα» τις κατώτατες αμοιβές.

Υπάρχουν, όμως, σημαντικές διαφορές συγκυρίας. Τότε,

Η ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ

την πληθωριστική επίπτωση την υπέστη η δραχμή, που αρχικώς διολίσθησε και τον Ιανουάριο 1983 υποτιμήθηκε επισήμως. Τότε, η σημαντική άνοδος της ανεργίας, που προκάλεσε το μέτρο, μετριάστηκε επειδή έγιναν αθρόες προσλήψεις στο ευρύτερο Δημόσιο.

Στην πράξη, το ζητούμενο για τους επιτελείς του ΣΥΡΙΖΑ δεν είναι τόσο η «αποκατά-

σταση μιας αδικίας», αλλά η ενδιαφέρουσα πολιτική ευκαιρία να δέσουν μια μάλλον ασταθή ψήφο. Πιστεύουν – και ορθώς – ότι θα χρειαστούν την υποστήριξη των πολιτών όταν θα γίνουν εμφανείς οι επιπτώσεις της πολιτικής που θέλουν να εφαρμόσουν.

Πράγματι, καμία ανοικτή οι-

κονομία δεν μπορεί να απορροφήσει παρόμοιο σοκ. Με την απαγόρευση των απολύσεων στο επίπεδο της ημέρας των εκλογών, όπως συζητούν οι θεματοφύλακες της αριστεροσύνης μέσα στον ΣΥΡΙΖΑ, η υποχρεωτική άνοδος των αμοιβών οδηγεί αμέσως σε σοβαρές ζημιές, που υποβαθμίζουν την ποιότητα των υφισταμένων δανείων, αυξάνουν

τον τραπεζικό κίνδυνο και σταματούν ακόμη και τις επενδύσεις συντήρησης. Επηρεασμένοι από την ιδεολογία τους, υπό την πίεση του κομματικού οφέλους, παγιδευμένοι στο κύκλωμα της κρατικής οικονομίας, οι επιτελείς οικονομολόγοι του ΣΥΡΙΖΑ ερμηνεύουν τις αντιδράσεις της οικονομίας με στατικό τρόπο.

Όμως, όπως καλά γνωρίζουν εκείνοι που, τόσο καιρό τώρα, αντιμετωπίζουν τις δυσκολίες της πραγματικής ιδιωτικής οικονομίας, οι περισσότερες επιχειρήσεις έχουν επιβιώσει προσαρμόζοντας το μοντέλο παραγωγής και, βεβαίως, το εργατικό κόστος. Υπάρχουν πολλές χιλιάδες επιχειρήσεις που, αν τους επιβάλλουν, όπως ονειρεύονται άνθρωποι που δεν έχουν ποτέ τους μπει σε λογιστήριο, μια βίαιη αλλαγή στο

κόστος λειτουργίας τους, δεν θα έχουν άλλη διέξοδο παρά να κατεβάσουν ρολά. Αφού προηγουμένως σταματήσουν να πληρώνουν το κράτος, τα ταμεία, τις τράπεζες και τους προμηθευτές τους.

Η υπόσχεση Τσίπρα ότι, στις 100 πρώτες ώρες, θα έχει οδηγήσει την οικονομία στην αύξηση κατά 15 - 20% της μισθοδοτικής δαπάνης αποτελεί είτε χίμαιρα είτε ψέμα. Αν δεν εξηγήσουν, με τρόπο κατανοητό, τον χρονικό ορίζοντα και τις προϋποθέσεις που απαιτεί η αποκατάσταση των εισοδημάτων των Ελλήνων, είναι σίγουρο ότι θα προκαλέσουν, για διάστημα που θα ξεπερνά και τις πρώτες 100 μέρες, αναταραχή και παρανομία. Οσα έκανε ο Παπανδρέου τα έκανε με φυλαγμένα τα (οικονομικά) σύνορα και με τον Χολαργό να τυπώνει χαρτονόμισμα!

Η ΑΥΓΗ

Οικονομική “τρομοκρατία” και τραπεζική “απληστία”

Του Γεωργίου Παπασίμου

Η καθημερινή συζήτηση στα κεντρικά ΜΜΕ περί του νέου επαχθούς φόρου κατά των ακινήτων στην Ελλάδα και περί άρσης των πλειστηριασμών σε βάρος χιλιάδων δανειοληπτών, αφενός μεν, στοχεύει στην οικονομική «τρομοκρατία» και ψυχική «εξάντληση» των πολιτών, οι οποίοι, στις προηγούμενες δεκαετίες, έλαβαν στεγαστικά δάνεια για να αποκτήσουν κατοικία, αφετέρου δε, καταδεικνύει τη βαθύτατη αντιπαραγωγική και εξοντωτική πολιτική της σημερινής μνημονιακής κυβέρνησης, αλλά και την αναληστία του τραπεζικού τομέα. Ο τελευταίος, αν και στα χρόνια της δυστυχίας, της καταστροφής και της «ληηλασίας» της χώρας από τα «απόνερα» της καπιταλιστικής κρίσης στην Αμερική το 2008 έως σήμερα, έχει λάβει από το Ελληνικό Δημόσιο 150 δισ. ευρώ περίπου, χωρίς να συμπεριλαμβάνονται σ' αυτά τα 50 δισ. ευρώ της πρόσφατης ανακεφαλαιοποίησης με τα οποία επιβαρύνεται ο ελληνικός λαός, τα 18 δισ. ευρώ από το λεγόμενο PSI και τα 125 δισ. ευρώ, που, σύμφωνα με τις τραπεζικές εκθέσεις (Εκθεση Eurobank 2012), έχουν λάβει οι τράπεζες με τη μορφή ρευστότητας από την Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα, μετατρέπεται σε «δυνάστη» και «δαμόκλειο σπάθη στα κεφάλια» των Ελλήνων.

Το «εκτρωματικό» αυτό σκηνικό στην Ελλάδα, όπου έχει χαθεί κάθε νόμιμο όριο συνταγματικότητας και νομιμότητας, εν σχέσει με τις «φοροεπιδρομές» και τις ασκούμενες εξοντωτικές πολιτικές σε βάρος των χαμηλών και μεσαίων στρωμάτων, αποτυπώνει την τεράστια μετακίνηση του πλούτου της χώρας από την πλειονότητα του ελληνικού λαού στα χέρια μιας μικρής παρασιτικής οικονομικής ολιγαρχίας της παρακμής, που δρα υπό την προστασία και υπέρ της παγκόσμιας χρηματοπιστωτικής «ελίτ» των δανειστών, με «εκτελεστικό όργανο» το απαξιωμένο μνημονιακό πολιτικό προσωπικό του.

Είναι χαρακτηριστικό ότι για τα 28 ακίνητα του

Δημοσίου, που πωλήθηκαν μέσω του ΤΑΥΠΕΔ έναντι 280 δισ. ευρώ σε θυγατρικές εταιρείες ακινήτων των χρεωκοπημένων δημοσίων τραπεζών, για τις οποίες ο ελληνικός λαός, σ' αυτή τη μεγάλη κρίση, χρεώθηκε για να ανακεφαλαιοποιηθούν, προκειμένου από τις θυγατρικές των δημοσίων τραπεζών το «ζεστό χρήμα» των 280 δισ. να πάει απευθείας στον λογαριασμό αποπληρωμής του χρέους, σύμφωνα με τις επιταγές του δεύτερου Μνημονίου, υπήρξε συμφωνία να καταβάλει το Δημόσιο, με χρήματα του ελληνικού λαού, ενοίκια για 20 χρόνια σε αυτά τα ακίνητα, ύψους 600 εκατομμυρίων ευρώ!!!

Αναμφισβήτητα, πρόκειται για «πλιατσικολόγημα», που παραπέμπει στην πρώτη, άγρια καπιταλιστική περίοδο της πρώιμης συσσώρευσης τύπου «Φαρ Ουέστ», χωρίς την τήρηση ακόμα και των στοιχειωδέστερων καπιταλιστικών οικονομικών κανόνων.

Την ώρα που εκποιείται με τον παραπάνω τρόπο η δημόσια περιουσία, η παρασιτική οικονομική ολιγαρχία της παρακμής, το «θλιβερό» μνημονιακό πολιτικό προσωπικό και το «άπληστο» τραπεζικό σύστημα, αρνούνται να προχωρήσουν στην οφειλόμενη «σεισάχθεια», αντίστοιχου, δηλαδή, «κουρέματος» των στεγαστικών δανείων και τραπεζικών χρεών, με βάση την «πολεμικού τύπου» ύφεση στην οικονομία και την πραγματική σημερινή εμπορική αξία των ακινήτων και ετοιμάζονται, μέσω της άρσης των πλειστηριασμών, να φαρμάξουν τις οικονομίες των Ελλήνων πολιτών, που είχαν διοχετευθεί στα ακίνητα.

Είναι βέβαιο ότι δεν υπολογίζουν ορθά ότι ο συνδυασμός της «εξτρεμιστικής φοροεπιδρομής» και της μαζικής εκποίησης των ακινήτων μέσω πλειστηριασμών, μπορεί να αποτελέσει την απαρχή μιας de facto νέας ριζοσπαστικοποίησης της ελληνικής κοινωνίας, όταν αυτή θα συνειδητοποιήσει ότι «δεν έχει να χάσει τίποτε άλλο πέρα από τις αλυσίδες της».

ΤΑ ΝΕΑ

ΝΑ ΣΥΜΒΙΩΣΟΥΜΕ ΜΕ ΤΗΝ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ

Μία από τις διαχρονικές ελληνικές κακοδαιμονίες είναι η γενικευμένη πεποίθηση ότι τα κοινωνικά ζητήματα μπορούν να επιλύονται με όρους πλειοψηφίας και μειοψηφίας: οι πολλοί έχουν δίκιο, οι λίγοι έχουν άδικο. Με τον τρόπο αυτόν εξακολουθούν να βλέπουν πολλοί και το αίτημα της επέκτασης του συμφώνου συμβίωσης στα ομόφυλα ζευγάρια. Το επιχείρημα είναι απλό: εφόσον η πλειοψηφία ενοχλείται από τέτοιου είδους σχέσεις, δεν είναι νοπή η εξίσωση με τα ετερόφυλα ζευγάρια.

Όμως τέτοια ζητήματα δεν λύνονται με όρους πλειοψηφίας και μειοψηφίας. Πρέπει να ρυθμίζονται στη βάση της ιστιμίας, ώστε να διασφαλίζεται ότι όλοι οι πολίτες έχουν την ίδια αντιμετώπιση από τον νόμο. Αυτό ακριβώς – και τίποτε περισσότερο – αφορά το σύμφωνο συμβίωσης: έχει να κάνει, για παράδειγμα, με τα ασφαλιστικά και κληρονομικά δικαιώματα δύο ανθρώπων οι οποίοι έχουν αποφασίσει να συνδέσουν τη μοίρα τους.

Η πρόσφατη καταδίκη της Ελλάδας

στο Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων θα έπρεπε να λειτουργήσει ως καμπανάκι για την πολιτική ηγεσία: δεν νοείται να κινδυνεύει η Ελλάδα με συνεχή πρόστιμα επειδή αρνείται να εναρμονιστεί με την ευρωπαϊκή πρακτική σε ένα κοινωνικό ζήτημα. Είναι προφανές ότι η επέκταση του συμφώνου συμβίωσης στα ομόφυλα ζευγάρια πρέπει να προχωρήσει. Είναι όμως εξίσου προφανές ότι δεν επιτρέπεται το ζήτημα αυτό να μεταβληθεί σε πεδίο κομματικής αντιπαράθεσης: προέχει η νηφάλια ενημέρωση των πολιτών για να ξεπεραστούν στερεότυπα και προκαταλήψεις που δεν έχουν σχέση με την ουσία του θέματος.

Ας το αντιληφθούμε: η ελευθερία του ενός τελειώνει εκεί όπου αρχίζει η ελευθερία του άλλου. Οι πάντες έχουν τα ίδια δικαιώματα στην Ελλάδα του 21ου αιώνα. Ας μη συνεχίσουμε να κλείνουμε τα μάτια στην κοινωνική πραγματικότητα. Ας μη συνεχίσουμε να την κρύβουμε κάτω από το χαλί. Ας την αποδεχθούμε, για να μπορέσουμε να συνυπάρξουμε